

Обикновено слѣдъ работа, Теннисонъ загърнатъ въ своя жакъ синъ мантиль, нахлупилъ широката си шапка, се впуска на дълги разходки, безъ да го е грижа да ли грѣ слънце или вали дъждъ, пазейки само едно — да избѣгва срѣща съ хората. Това бѣгане отъ хората го докарва по-нѣкога до истински донкихотщини; така веднѣжъ жасогледиятъ поетъ ударя на бѣгъ—прѣдъ едно стадо овци, мислейки че това е тѣлна умразни нему туристи. И въ разходките той не забравя своите стихове, като ги рецитира високо на гласъ; когато нѣма свои на умъ, той рецитира чужди, каквито безчетъ сж се пазили въ съкровището на неговата прѣвзходна паметъ. Той не обича да върви полека, а послѣдните двадесетъ минути отъ разходките си, на връщане къмъ дома, прѣминава тичешкомъ, като малко дѣте. Най-големия му интересъ въ тия разходки е да наблюдава природата, да се заглежда подиръ облаците, да се радва на своите обични билки и цвѣта; ако обаче случайно ~~той~~ не е самъ, то характерътъ на разходката се мѣнява. Тѣй, пътувайки веднѣжъ прѣзъ Швейцария съ единъ приятелъ, съ двамината, като добри англичани, прѣзъ ~~всѣ~~ време на разходката, се разправятъ за религия, философия и поезия, а за природата на около имъ неостава редъ за дума. Въ ~~истинския~~ дневникъ на поета, дневникъ воденъ грижливо и редовно, не е помислено, дали двамата туристи сж забѣлявали Монбланъ! А той обича и съ любовъ наблюдава природата, — My love for Nature is as old as I —, за което свидѣлствуватъ неговите произведения. У Теннисона се срѣщатъ цѣли страници само описания на природа, нерѣдко въ врѣда на цѣлостното впечатление отъ дадените произведения. Да не сж тѣзи описания, отдѣлно взети, сами за себе образци на художествено изпълнение, то би искавали изъ търпение читатели. Теннисонъ гледа и възсѣздава природата съ безстрастния погледъ и спокойната четка на неизажистъ. Въ картините, които ~~той~~ ни рисува, нѣма никаква слѣда отъ символъ, задъ формите на нѣщата нему не се усмива никаква божествена идея, не му шепне нищо отъ тайнственното, отъ поезията въ природата, за което тѣй купихъ нашата душа. Онова ясновидство, което ни омайва въ природните картини у Тургенева, оная мистична сим-